

***(J)AWEL, wij luisteren.***

“Jij bent IMMUUN!”

Yinte gooit de deur van zijn slaapkamer dicht.

Meteen heeft hij spijt van de harde woorden.

Zijn papa is ziek, koorts, pijn, hij hoest.

Hij ligt in zijn kamer, starend naar de TV.

Waarom begrijpt papa niet dat Yinte naar zijn vrienden wil.

Vanbinnen bij Yinte is het oorlog.

Heel veel emoties razen door hem heen.

Niemand begrijpt hem, niemand luistert.

Al die nieuwsberichten, al die regels. Hij snapt het niet.

Het enige wat hij snapt is de spanning thuis.

Hij ziet en voelt de strijd die zijn ouders voeren.

De strijd tegen de angst, de strijd tegen elkaar.

Ook zijn broer en zus doen moeilijk.

Iedereen voert een oorlog in zichzelf.

Vrolijke dingen zijn er niet in huis.

Online lijkt iedereen er een feestje van te maken.

Maar zo voelt het voor Yinte helemaal niet.

Zijn papa lijkt immuun voor wat Yinte wil.

Zijn mama lijkt onbereikbaar in haar eigen gedachten.

Yinte kijkt op zijn telefoon. “AWEL, wij luisteren!” leest hij.

Ten einde raad klikt hij op het balkje.

“Hallo, met de Kinder- en Jongeren telefoon?”

Mijn naam is Yinte...”

